Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	41Cob/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6717201305
Dátum vydania rozhodnutia:	26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2019:6717201305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu V-Store, s.r.o., so sídlom Slávikova 770/70, 962 61 Dobrá Niva, IČO: 46 269 860, zastúpeného advokátkou JUDr. Renátou Matejovou, so sídlom ČSA 25, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Robotnícka 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, o zaplatenie 34.985,91 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č.k. 13Cb/3/2017-259 zo dňa 1. októbra 2018, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen, č.k. 13Cb/3/2017-259 zo dňa 1. októbra 2018 v II. a III. výrokovej vete, potvrdzuje.

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom výrokom I. zastavil konanie v sume 18.077,72 Eur s príslušenstvom, výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 3.2.2017 domáhal zaplatenia 34.826,77 Eur s 8 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 9.9.2016 až do zaplatenia. Nárok si uplatňoval titulom náhrady škody spôsobenej na osobnom motorovom vozidle M. C., EČV: D. XXXE., a to z dôvodu, že dňa 6.6.2016 v katastri obce D. došlo vo večerných hodinách cca. o 20:30 hod. k dopravnej nehode na osobnom motorovom vozidle , a to pri vychádzaní zo zákruty, keď žalobca náhle uvidel na vozovke lesnú zver, diviaka a v snahe vyhnúť sa zrážke čelného stretu s lesnou zverou, žalobca rýchlo strhol vozidlo doprava, kde vrazil do stromu. Žalobca bezodkladne po vzniku škodovej udalosti, ktorá sa stala dňa 6.6.2016 túto oznámil žalovanému dňa 7.6.2016, ktorý na tento podnet písomne reagoval dňa 13.6.2016. Z obsahu oznámenia žalovaného je nesporné, že podľa ním zdokumentovaného rozsahu poškodenia a stanovenia technológie opravy technikom Slovexperty v zápise o obhliadke poškodeného motorového vozidla a podľa vypočítaných konečných nákladov na opravu vozidla posúdil škodu na havarovanom motorovom vozidle, ako parciálnu škodu vo výške 16 466,47,-Eur s DPH. Uvedené platilo pri oprave v servise Auto Unicom Zvolen, s.r.o. Žalovaný žalobcu upozornil ako poisteného, že poistné plnenie za vzniknutú škodu mu poskytne len v prípade, ak v čase vzniku škodovej udalosti bola príslušná poistná zmluva platná a škodová udalosť bude spĺňať podmienky poistného krytia daného príslušnou poistnou zmluvou a jej zmluvnými dojednaniami. Následne listom zo dňa 16.6.2016 žalovaný oznámil žalobcovi, že na základe zdokumentovaného

rozsahu poškodenia a nákladov na opravu vozidla vypočítaných technikom Slovexperty, vyhlásil škodu na posudzovanom vozidle za totálnu škodu - neekonomickú opravu. Listom zo dňa 21.6.2016 oznámil žalovaný žalobcovi, že v rámci zlepšovania služieb zákazníkom ho oslovuje s ponukou na odpredaj zvyškov havarovaného vozidla prostredníctvom spoločnosti TotalCar, s.r.o. v hodnote 8 500,-Eur s DPH. Podľa vyjadrenia žalovaného bola hodnota použiteľných zvyškov vozidla stanovená trhom a je konečná z pohľadu poisťovateľa. Ponuka na odkúpenie vozidla bola platná do 11.7.2016. Okrem iných skutočností žalovaný uviedol, že pre výpočet poistného plnenia bola ku dňu vzniku škody na predmetnom vozidle vypočítaná všeobecná hodnota vozidla v sume 36. 659,76,-Eur s DPH. Podľa zmluvne dohodnutých podmienok zakotvených v poistnej zmluve zo dňa 5.6.2012 vyplýva pre žalobcu spoluúčasť, teda miera finančného podieľania sa na vzniknutej škode vo výške 5%. Nárok žalobcu na náhradu škody po odpočítaní spoluúčasti 5% na vzniku škody predstavuje sumu vo výške 34. 826,77,-Eur.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť vzhľadom na to, že postup likvidácie žalovanej bol v súlade s právnym poriadkom a platnými právnymi predpismi Slovenskej republiky, pričom žalovaný má za to, že poukázaním poistného plnenia bankovým prevodom na účet žalobcu vo výške 9.577,72 Eur poskytla žalobcovi poistné plnenie za skutočne vzniknutú škodu, a to v náležitej výške, pričom podľa názoru žalovaného, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal výšku vzniknutej škody 34.826,77 Eur a svoj nárok nepodložil žiadnymi listinnými, či inými dôkazmi. Tiež tvrdil, že žalobca evidentne nezobral do úvahy hodnotu predajných zvyškov vozidla vo výške 8.500,-Eur s DPH a túto hodnotu predaných zvyškov svojho osobného motorového vozidla nezohľadnil, resp. neodpočítal od ním požadovaného plnenia.

4. Okresný súd následne v zmysle § 163 ods. 1 CSP prerušil konanie najmenej na 3 mesiace, a to uznesením č.k. 13Cb/3/2017-160 zo dňa 11.1.2018 z dôvodu, že strany zhodne navrhli odročenie pojednávania z dôvodu mimosúdnych rokovaní. Následne súd uznesením č.k. 13Cb/3/2017-175 zo dňa 11.5.2018 rozhodol o pokračovaní v konaní, nakoľko žalobca navrhol pokračovanie v konaní, keďže nedošlo k mimosúdnej dohode.

5. Žalovaný v priebehu ďalšieho konania namietol nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu z dôvodu, že žalobca v čase vzniku poistnej udalosti nebol vlastníkom predmetného osobného motorového vozidla. Uviedol, že vlastníkom tohto osobného motorového vozidla je spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Panónska cesta 11, Bratislava 5, pričom žalobca bol v čase škodovej udalosti len držiteľom osobného motorového vozidla. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovi, ako držiteľovi nevznikla škoda, ale škoda vznikla vlastníkovi predmetného osobného motorového vozidla. Žalovaný tiež poukázal na listinu označenú ako uvoľnenie poistného plnenia - nesúhlas zo dňa 20.6.2016, v ktorom vlastník predmetného osobného motorového vozidla nesúhlasil s uvoľnením poistného plnenia v prospech jeho leasingového nájomcu a žiadal poukázať poistné plnenie na svoj bankový účet, nakoľko v danom prípade išlo o totálnu škodu osobného motorového vozidla a z dôvodu vinkulácie poistného plnenia v prospech spoločnosti ČSOB Leasing, a.s. Žalovaný tvrdil, že vzhľadom na uvedené žalobca nie je oprávneným subjektom na poistné plnenie, a teda ani aktívne vecne legitimovaným v prejednávanom spore. Tvrdil, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vlastníkom predmetného osobného motorového vozidla v čase vzniku škodovej udalosti bola spoločnosť ČSOB Leasing, a.s. a poistnou zmluvou bol poistený jeho majetok a z toho dôvodu je aktívne legitimovaný na podanie žaloby na zaplatenie poistného plnenia práve tento subjekt, nie však žalobca. Žalovaný tiež poukázal na § 797 ods. 1 a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj poukázal na ustálenú súdnu prax súdov SR.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že na pojednávaní, dňa 19.7.2018 súd pripustil zmenu žaloby v zmysle návrhu žalobcu a to tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 34.985,91,-Eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 9.9.2016 až do zaplatenia, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň žalobca podaním zo dňa 4.10.2017 prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadal konanie čiastočne zastaviť ohľadne sumy 18. 077,72,-Eur. Súd preto v súlade s § 145 ods. 2 CSP konanie ohľadne sumy 18.077,72 Eur s príslušenstvom zastavil.

7. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, výsluchom konateľa žalobcu a právnych zástupcov sporových strán a dospel k záveru, že námietka žalovaného ohľadne aktívnej legitimácie žalobcu je dôvodná. Súd poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, a to hlavne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/198/2007, podľa ktorého aktívna legitimácie je stav, kedy účastník konania a žalobca je tým účastníkom, ktorý podľa hmotného práva správne mal a mohol žalovať. V danej veci však

žalobca nie je aktívne legitimovaným k podaniu žaloby na náhradu škody, pokiaľ nie je vlastníkom veci, ktorá bola poškodená škodovou udalosťou. Súd konštatoval, že v prípad absencie aktívnej legitimácie žalobcu na podanie žaloby, je jediným dôsledkom tohto stavu zamietnutie žaloby. Tiež uviedol, že tomu, kto nie je vlastníkom veci, škoda spočívajúca v znížení hodnoty veci v dôsledku škodovej udalosti oproti jej hodnote pred poškodením nevzniká, pretože ten, kto nenadobudol vec do vlastníctva nezíska majetkovú hodnotu, ktorú by mohol stratiť. Mal za to, že rozhodujúce pre správne posúdenie veci je skutočnosť, že žalobca v dobe, kedy prišlo k poškodeniu (resp. zničeniu) vozidla nebol jeho vlastníkom. Súd uviedol, že poškodením vozidla prišlo v dôsledku škodovej udalosti k zníženiu majetkového stavu vlastníka vozidla, ktorým bola Leasingová spoločnosť, nie nájomca vozidla, pretože rozdiel v hodnote vozidla pred poškodením (i keď časovo uplatnené ku dňu riadneho skončenia leasingu a nie ku dňu skončenia leasingu v dôsledku zničenia predmetu leasingu) a potom (nulová hodnota) sa prejavil v majetkových pomeroch vlastníka. Súd tiež poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2014 sp. zn. III.ÚS 266/2014-27 podľa ktorého, ak súd prizná navrhovateľovi alebo leasingovému nájomcovi, ktorý nebol vlastníkom zničenej veci motorového vozidla aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej na veci, koná v rozpore s ustálenou judikatúrou. Súd konštatoval, že preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej alebo pasívnej je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkom konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.6.2010), kde zistenie nedostatku vecnej legitimácie má za následok zamietnutie žaloby.

8. Súd v rozsudku tiež uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že vlastníkom motorového vozidla M. C., EČV: D. XXXE. ku dňu 6.6.2016, kedy došlo v katastri obce D. vo večerných hodinách k dopravnej nehode na predmetnom osobnom motorovom vozidle, bola spoločnosť ČSOB Leasing, a.s. Súd poukázal na to, že poškodením vozidla môže vzniknúť škoda len vlastníkovi vozidla, u ktorého v dôsledku poškodenia vozidla škodovou udalosťou dochádza k zmenšeniu jeho majetkového stavu. Rozhodujúcou skutočnosťou pre právne posúdenie veci je, že žalobca v dobe, kedy došlo k poškodeniu motorového vozidla, t.j. ku dňu 6.6.2016 nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla. Poškodením vozidla v dôsledku škodnej udalosti došlo k zníženiu majetkového stavu vlastníka vozidla, ktorým bola v tom čase leasingová spoločnosť. Právo na plnenie v zmysle § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka si teda mohla uplatniť len spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., na ktorej majetok sa poistenie vzťahovalo a len táto spoločnosť bola aktívne legitimovaná k podaniu predmetnej žaloby. Súd konštatoval, že na tom nič nemení ani skutočnosť, že v čase vyhlásenia rozsudku mal žalobca všetky svoje záväzky voči spoločnosti ČSOB Leasing, a.s. vyrovnané. V prípade, že by bola žalobu podala leasingová spoločnosť a bola by v konaní úspešná, bolo by na tejto spoločnosti a žalobcovi, ako by si vysporiadali vzájomný právny vzťah založený leasingovou zmluvou. Súd ďalej poukázal na tú skutočnosť, že napriek uzavretej zmluve o prevode práva na poistné plnenie zo škodovej udalosti č. XXXXXXXXXX, vzniknutej dňa 6.6.2016, uzavretej dňa 30.8.2018 medzi spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., ako prevodcom a žalobcom, ako nadobúdateľom, ktorú sud považoval podľa analógie v zmysle § 853ods.1 Občianskeho zákonníka za zmluvu podľa § 524 Občianskeho zákonníka, žalobca nepreukázal aktívnu legitimáciu, aby mohol vystupovať v tomto konaní. Súd vychádzal z dôvodov, že postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka a predmetom zmluvy o postúpení nemôže byť pohľadávka, ktorá zanikla. Tvrdil, že z ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by postúpené mohli byť iba peňažné pohľadávky. Predmetom zmluvy môžu byť aj budúce pohľadávky, a to nie len pohľadávky splatné v budúcnosti, ale aj iné budúce pohľadávky. Musia však byť určité, identifikovateľné. Nemôže byť teda postúpená pohľadávka, o ktorej nemožno tvrdiť, či bude súdom priznaná, pretože nie je určitá a obyčajne, a teda aj v tomto prípade nie je identifikovateľná ani jej výška. Podľa názoru súdu k platnému uzavretiu zmluvy o prevode práva na poistné plnenie v predmetnej škodovej udalosti by prichádzalo do úvahy až vtedy, ak by toto poistné plnenie bolo judikované. Teda, ak by vlastníkovi predmetného motorového vozidla bol rozhodnutím súdu priznaný konkrétny nárok na poistné plnenie, čo v tomto prípade splnené nebolo, a preto napriek predloženiu Zmluvy o prevode práva na poistné plnenie zo strany žalobcu žalobcovi sa nepodarilo preukázať jeho aktívnu legitimáciu, aby mohol vystupovať v tomto konaní. K rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/81/2013 zo dňa 21.1.2014, na ktorý poukazovala právna zástupkyňa žalobcu, súd poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a to hlavne na nález Ústavného súdu SR č.k. III.ÚS 266/2014-27, ktorý je pritom zo dňa 16.12.2014, teda neskoršieho dáta, ako uvedený rozsudok Krajského súdu Prešov, pričom sa jedná o rozhodnutie najvyššej súdnej autority Slovenskej republiky, a z tohto dôvodu súd na predmetný rozsudok neprihliadal.

9. Vzhľadom na nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, dôsledkom čoho je zamietnutie tejto žaloby, súd sa už nezaoberal ďalšími tvrdeniami žalobcu a nepovažoval ani za hospodárne a efektívne vykonávať všetky ním navrhnuté dôkazy. Súd tvrdil, že rozhodujúca okolnosť, bola otázka vlastníctva vozidla v čase vzniku škodnej udalosti, ktorú súd zistil a mal ju za preukázanú z listín, ktoré boli stranami predložené v konaní.

10. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. V odôvodnení odvolania uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne právne posúdené a podáva odvolanie z dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Má za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že hmotnoprávna námietka žalovaného ohľadne aktívnej vecnej legitimácie žalobcu je dôvodná, a preto súdu neostávalo nič iné, len žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu.

13. Žalobca konštatuje, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v súvislosti s uplatnením poistného plnenia voči žalovanému. Dal do pozornosti odvolacieho súdu odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 2Co/162/2014, dátum vydania 15.12.2017, v ktorom odvolateľ namietol nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. V danom prípade súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k právnemu záveru, že žalobcovi chýba v konaní aktívna vecná legitimácia, nakoľko bol na základe leasingovej zmluvy len dočasný držiteľ predmetného motorového vozidla, ktoré bolo vo vlastníctve leasingovej spoločnosti a v poistnom vzťahu vystupoval ako poistník. Právo na poistné plnenie z poistnej udalosti, ktorá nastala počas trvania leasingového vzťahu, nemá žalobca ako poistník, ale leasingová spoločnosť ako poistený a vlastník poistenej veci. Okolnosť, že leasingový vzťah žalobcu s leasingovou spoločnosťou bol ukončený, ako aj skutočnosť, že žalobca svojím jednostranným úkonom vinkuloval poistné plnenie v prospech leasingovej spoločnosti, aktívnu legitimáciu žalobcu v súdnom konaní nezakladá. Odvolateľ v podanom odvolaní dôvodne namietal, že s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie nie je možné sa stotožniť. Poistenie predmetného motorového vozidla zaniklo dňom zániku poistenej veci, teda dňom krádeže motorového vozidla. Vinkulácia poistného plnenia trvala až do písomného oznámenia o ukončení leasingovej zmluvy. Dňa 11.3.2010 spoločnosť ako leasingový prenajímateľ motorového vozidla vydala protokol o finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy z dôvodu odcudzenia predmetu leasingu. Dňa 15.4.2010 spoločnosť vyzvala žalobcu na úhradu nedoplatku, ktorý vznikol na vyhotovení finančného vysporiadania zo zmluvy. Vinkulácia tak trvala len do času leasingu. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď zamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu. Odvolací súd konštatoval, že vo veci poskytnutia poistného plnenia je žalobkyňa aktívne vecne legitimovaná. V poistnej zmluve zo dňa 7.3.2006 je žalobkyňa uvedená ako „poistník/poistený“ a s poisťovateľom uzatvorila poistnú zmluvu, riadne platila aj dohodnuté poistné. Dňa 31.5.2009 ako vlastník a poisťovateľ motorového vozidla podal návrh na uzatvorenie poistnej zmluvy pre havarijné poistenie, kde navrhovateľ ako poistník/držiteľ vozidla/poistený sa zaviazal uhrádzať ročné poistné. Poistné bolo dohodnuté so začiatkom od 31.5.2009 so spoluúčasťou vo výške 5 %, minimálne 165,-Eur. Poistenie bolo vinkulované v prospech spoločnosti prenajímateľa leasingu. Žalobca bol v postavení poistník/ držiteľ motorového vozidla/poistený, ktoré bolo predmetom poistenia. Poistné zaniklo dňom zániku poistenej veci, teda dňom krádeže predmetného motorového vozidla. Vinkulácia poistného plnenia trvala do písomného oznámenia tejto spoločnosti o ukončení leasingovej zmluvy. Leasingová zmluva bola ukončená ku dňu 30.5.2006 a dňa 11.3.2010 spoločnosť, ako leasingový prenajímateľ motorového vozidla vydala protokol o finančnom vysporiadaní leasingovej zmluvy z dôvodu odcudzenia predmetu leasingu. Zo znenia § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce vyplýva, že právo na plnenie má v zásade vlastník veci, avšak zo slov „pokiaľ nie je v tomto zákone alebo v poistných podmienkach ustanovené inak“, zároveň vyplýva zmocnenie zákonodarcu v inom zákonnom ustanovení alebo v poistných podmienkach upraviť danú vec odlišne. Táto odlišnosť je uvedená v § 815 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého ustanovenia vyplýva, že vlastníctvo veci nie je nevyhnutným predpokladom a podmienkou toho, aby sa vec mohla poistiť. Vychádzajúc z poistnej zmluvy, kde je uvedená poistná vinkulácia poistného plnenia a jej podmienky, podľa názoru súdu mal žalovaný povinnosť poskytnúť

leasingovej spoločnosti poistné plnenie z poistnej udalosti len odo dňa oznámenia o ukončení leasingu. Dňom ukončenia leasingu má totiž leasingová spoločnosť voči žalobkyni nárok na zaplatenie dlžnej sumy leasingu a ďalšie poplatky za predčasné ukončenie zmluvy, a to bez ohľadu na uzavretú poistnú zmluvu a vinkuláciu (uvedené tvrdenie vyplýva z obsahu uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 2Co/162/2014).

14. Odvolateľ poukázal aj na ustanovenia § 788 ods. 1, § 788 ods. 3, § 797 ods. 1, § 797 ods. 2 a § 815 ods. 1 Občianskeho zákonníka a poznamenal, že vyššie uvedené skutočnosti prezentoval súdu prvej inštancie, nakoľko zastával názor, že skončením leasingového vzťahu medzi leasingovou spoločnosťou a žalobcom, v rámci ktorého si žalobca splnil voči leasingovej spoločnosti všetky svoje záväzky, leasingová spoločnosť nemohla utrpieť nijakú majetkovú ujmu, pretože si voči žalobcovi uplatnila predčasné splatenie úveru a vo vzťahu k žalobcovi si vyčíslila všetky svoje pohľadávky. Žalobca svoj právny názor odvodzoval aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/81/2013 zo dňa 21.1.2014.

15. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že vzhľadom na vyslovený právny názor súdu prvej inštancie v prebiehajúcom súdnom konaní, že žalobca nemôže byť v tomto spore aktívne legitimovaný, nakoľko v čase poškodenia motorového vozidla bola vlastníkom vozidla leasingová spoločnosť a nie žalobca, navrhol z opatrnosti leasingovej spoločnosti uzavretie zmluvy o prevode práva na poistné plnenie zo škodovej udalosti č. XXXXXXXXXX, vzniknutej dňa 6.6.2016. Predmetná zmluva bola medzi žalobcom a leasingovou spoločnosťou uzavretá 30.8.2018 a na základe tejto zmluvy previedla leasingová spoločnosť všetky svoje práva a povinnosti vyplývajúce z posudzovanej škodovej udalosti na žalobcu. Súd prvej inštancie považoval túto zmluvu podľa analógie v zmysle § 853 Občianskeho zákonníka za zmluvu podľa § 524 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na túto skutočnosť konštatoval, že ani týmto postupom žalobca nepreukázal aktívnu legitimáciu, nakoľko podľa súdu môže byť postúpená iba existujúca pohľadávka a predmetom zmluvy o postúpení nemôže byť pohľadávka, ktorá zanikla. Z ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by postúpené mohli iba peňažné pohľadávky. Predmetom zmluvy môžu byť aj budúce pohľadávky, a to nielen len pohľadávky splatné v budúcnosti, ale aj iné budúce pohľadávky. Musia však byť určité, identifikovateľné. Nemôže byť teda postúpená pohľadávka, o ktorej nemožno tvrdiť, či bude súdom priznaná, pretože nie je určitá a obyčajne, a teda aj v tomto prípade nie je identifikovateľná ani jej výška. Podľa názoru k platnému uzavretiu zmluvy o prevode práva na poistné plnenie v predmetnej škodovej udalosti by prichádzalo do úvahy až vtedy, ak by toto poistné plnenie bolo judikované.

16. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie a tvrdí, že podľa jeho názoru posudzovaná zmluva nie je zmluvou o postúpení pohľadávky, ide o nepomenovanú zmluvu uzavretú v zmysle Obchodného zákonníka s poukazom na ustanovenie § 269. V zmysle uvedenej zmluvy prešli všetky práva a povinnosti na žalobcu. Žalobca následne podpísal s leasingovou spoločnosťou Dodatok k predmetnej zmluve, v ktorej uviedol presnú sumu poistného plnenia, ktorú žiada v tomto konaní zaplatiť od žalovaného. Žalobca aj týmto deklaruje, že je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku v tomto prebiehajúcom súdnom konaní.

17. Žalobca pre ozrejmenie dal do pozornosti odvolacieho súdu okolnosti, ktoré nastali v prípade vzniku posudzovanej škodovej udalosti. Uviedol, že je pravdou, že v čase vzniku škody - dopravnej nehody osobného motorového vozidla dňa 6.6.2016 bola vlastníkom osobného motorového leasingová spoločnosť ČSOB Leasing a.s.. Žalobca bol len držiteľom, resp. nájomcom osobného motorového vozidla. Vychádzajúc z obsahu nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 266/2014-27 má žalobca za to, že tento nález nie je možné v plnom rozsahu aplikovať na danú prejednávanú vec, pretože predmetom sporu v konaní na Ústavnom súde bol žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody s poukazom na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka, kým predmetom tohto konania je právo na poistné plnenie s poukazom na ustanovenie § 797 Občianskeho zákonníka. Žalobca si v tomto súdnom konaní uplatňuje právo na poistné plnenie zo zmluvného - poistného vzťahu, preto je potrebné skúmať, či mu vznik poistnej zmluvy a vznik dohodnutých poistných podmienok nevzniklo právo na plnenie. Žalobca nie je v postavení poškodeného ale poistníka, ktorý uzavrel poistnú zmluvu a platil poistné, a to z dôvodu, že sa na to zaviazal v leasingovej zmluve. Pri posudzovaní vzniku jeho nároku na poistné plnenie je potrebné prihliadať aj na to, že podľa článku I. VPP sa za poisteného (poistenca) považuje osoba, na ktorú sa poistenie vzťahuje. Tým, že došlo k ukončeniu leasingového vzťahu a vzájomnej kompenzácii nárokov medzi leasingovým nájomcom a leasingovým prenajímateľom, je

potrebné skúmať, či sa v dôsledku uvedenej skutočnosti poistník nedostal do postavenia poisteného, t.j. osoby, ktorej vzniká právo na poistné plnenie. Tým, že došlo k devinkulácii práva na poistné plnenie zo strany leasingového prenajímateľa a vzájomnému vyrovnaniu nárokov medzi leasingovou spoločnosťou a žalobcom, prípadne vyplateniu poistného plnenia leasingovému prenajímateľovi, by malo za priamy dôsledok vznik bezdôvodného obohatenia na strane leasingovej spoločnosti, nakoľko jej nároky už boli uspokojené vzájomným vyrovnaním s leasingovým nájomcom a ďalšie plnenie by už malo byť považované za plnenie bez právneho dôvodu. Zároveň žalobca podotkol, že v samotnej poistnej zmluve bol označený ako poistený/poistník a leasingový prenajímateľ mal zriadenú len vinkuláciu poistného plnenia. Preto ak VPP definujú poisteného za osobu, ktorej vzniká právo na plnenie a zároveň v poistnej zmluve bol žalobca označený ako poistník/poistený, mal v zmysle poistnej zmluvy aktívnu legitimáciu na poistné plnenie žalobca.

18. Žalobca tiež tvrdil, že v prípade skončenia leasingového vzťahu a s tým spojeného úplného vyrovnania záväzkov žalobcu voči leasingovej spoločnosti, je jedine žalobca tým subjektom, ktorému vznikla škoda, a teda právo na poistné plnenie vzniklo dňom skončenia leasingového vzťahu práve žalobcovi, ktorý si voči leasingovej spoločnosti splnil všetky záväzky v zmysle poistnej zmluvy, platil riadne a včas zmluvne určenú výšku poistného. Žalobca síce predčasne zaplatil leasingovej spoločnosti neuposkytnutý úver, osobné motorové vozidlo však nemá vo vlastníctve, pretože pri dopravnej nehode došlo k jeho poškodeniu v takom rozsahu, že žalovaný túto škodu vyhlásil za totálnu škodu. Žalobca kladie otázku, kto je teda aktívne legitimovaný na uplatnenie práva na poistné plnenie. Leasingová spoločnosť má zaplatený úver od žalobcu, takže aj keby si uplatnila nárok na poskytnutie poistného plnenia, prijala by plnenie nad rámec poskytnutého úveru a pokiaľ ide o postavenie žalobcu, tento bol povinný úver zaplatiť, osobné motorové vozidlo nemá, to znamená, že jediný kto utrpel ujmu je žalobca. Žalobca teda tvrdí, že súd prvej inštancie nemal prihliadať na námietku aktívnej vecnej legitimácie vznesenej žalovaným, pretože v čase uplatnenia tejto námietky bol leasingový vzťah medzi leasingovou spoločnosťou a žalobcom skončený.

19. Žalobca si tiež myslí, že súd prvej inštancie mal prihliadnuť na ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania, keď žalovaný mal hmotnoprávnu námietku nedostatku aktívnej vecnej legitimácie uplatniť včas. Žalobca tvrdí, že námietka nedostatku vecnej legitimácie je hmotnoprávnou námietkou, ktorú má strana sporu uplatniť včas, ak sa nechce vystaviť riziku, že sudca na túto námietku prihliadať v zmysle § 153 ods. 2 CSP nebude. Žalobca je tiež toho názoru, že ak aj žalovaný uplatnil námietku nedostatku vecnej legitimácie oneskorene a keďže súd je povinný skúmať vecnú legitimáciu vždy aj bez návrhu, mal súd prvej inštancie starostlivo zvážiť všetky skutkové tvrdenia strán sporu, či v čase uplatnenia tejto hmotnoprávnej námietky vecne legitimovaný na uplatnenie nároku nie je práve žalobca. Ak tak súd nepostupoval, má žalobca za to, že jeho postupom nebol naplnený princíp právnej istoty zakotvený v článku II. Civilného sporového poriadku, nakoľko ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá.

20. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 7.12.2018, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a aby rozhodol o trovách odvolacieho konania.

21. Vo vyjadrení uviedol, že s názorom žalobcu vyslovenom v podanom odvolaní nesúhlasí. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Co/162/2014, toto uznesenie žalovaný považuje za nesprávne, zmätočné a bez patričného odôvodnenia, pričom na takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je možné žiadnym spôsobom prihliadať. Žalovaný považuje predmetné uznesenie za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, pričom žalovaný v tomto konaní nenamietal, že by žalobca nemohol uzatvoriť so žalovaným poistnú zmluvu o havarijnom poistení, aj keď nie je vlastníkom predmetného osobného motorového vozidla. Z ustanovenia § 815 Občianskeho zákonníka jasne vyplýva, že poistenie sa môže vzťahovať na majetok iného než toho, kto poistnú zmluvu s poistiteľom uzavrel, teda žalobca môže poistiť majetok tretej osoby. Avšak len poistné podmienky môžu v danom prípade určiť, kedy nevzniká právo na plnenie z poistnej udalosti poistenému (§ 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ale inej osobe (napr. žalobcovi/poistníkovi). V predmetnom prípade však žiadne ustanovenie žalobcovej poistnej zmluvy o havarijnom poistení a k nej prislúchajúcich poistných podmienok nepriznáva, resp. neurčuje žalobcovi právo na poistné plnenie alebo sa toho práva domáhať, pričom existenciu údajného práva na poistné plnenie žalobca nijako nepreukázal. Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu ako leasingového nájomcu a držiteľa zničeného osobného

motorového vozidla neexistuje, z čoho dôsledku nie je žalobca aktívne legitimovaný. Žalovaný ďalej tvrdí, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Co/162/2014 sa vymyká z ustálenej súdnej praxe súdov SR, na ktoré žalovaný niekoľkokrát v konaní poukazoval a s ktorým sa súd plne stotožnil. Žalovaný je teda toho názoru, že na uvedené uznesenie Krajského súdu Bratislava nie je možné žiadnym spôsobom prihliadať, a to hlavne z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a evidentného rozporu s ustálenou judikatúrou SR.

22. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že by si žalobca riadne plnil svoje záväzky ako leasingový nájomca vyplývajúce z jeho leasingovej zmluvy a ani to nie je predmetom sporu. To, že leasingová spoločnosť vyčíslila svoje pohľadávky a uplatnila voči žalobcovi predčasné splatenie úveru v zmysle ustanovení leasingovej zmluvy si žalobca mylne vykladá tak, že vykonaním týchto úkonov nevznikla leasingovej spoločnosti žiadna ujma, čo považuje žalovaný za nezmysel. Žalobcom uvádzaný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/81/2013 zo dňa 21.1.2014 je v príkrom rozpore s Nálezom Ústavného súdu SR a tak je pre posudzovanie tohto súdneho sporu irelevantný. Žalovaný tvrdí, že škodovou udalosťou zo dňa 6.6.2016 došlo k totálnej škode osobného motorového vozidla patriaceho leasingovej spoločnosti, pričom žalobca v čase vzniku škodovej udalosti bol držiteľom a leasingovým nájomcom predmetného osobného motorového vozidla. Z uvedeného nesporne vyplýva a v konaní bolo jednoznačne preukázané, že poškodeným subjektom bola v danom prípade jedine leasingová spoločnosť a žalobca túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepoprel, ani nespochybnil. Rovnako žalobca v konaní nepreukázal nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnému osobnému motorovému vozidlu a ani to, že by utrpel akúkoľvek majetkovú ujmu v súvislosti s predmetnou škodovou udalosťou. To, že žalobca údajne uhrádzal leasingové splátky, nie je možné v žiadnom prípade považovať za škodu, nakoľko povinnosť uhrádzať leasingové splátky vyplýva z povahy leasingovej zmluvy, ako úverového vzťahu.

23. Pokiaľ ide o zmluvu o prevode práva na poistné plnenie zo škodovej udalosti č. XXXXXXXXXX vzniknutej dňa 6.6.2016, uzavretej dňa 30.8.2018 medzi leasingovou spoločnosťou, ako prevodcom a žalobcom, ako nadobúdateľom, sa žalovaná v plnom rozsahu stotožňuje s názorom súdu vyjadreným v bode 23.predmetného rozsudku. Žalovaný v súvislosti s uvedenou zmluvou o prevode práva v konaní poukázal na skutočnosť, že zo strany žalobcu ide o ukážkové tendenčné konanie s cieľom zhojiť svoj nedostatok aktívnej vecnej legitimácie v čase podania žaloby, ako aj počas celého priebehu predmetného konania. Takéto konanie žalobcu potvrdzuje správnosť námietok žalovaného, a to ohľadne skutočnosti, že žalobca nie je vecne aktívne legitimovanou osobou pre podanie žaloby v danej veci. Na žalobcom predloženú zmluvu o prevode práva na poistné plnenie nie je možné prihliadať, a to jednak z dôvodu jeho účelnosti a jednak z dôvodu neurčitosti tohto právneho úkonu. Pokiaľ ide o Dodatok č. 1 k Zmluve o prevode práva zo dňa 30.10.2018, uzavretý medzi žalobcom a leasingovou spoločnosťou, na ktorý žalobca v odvolaní odkazuje, žalovaný poukazuje opätovne na tendenčné konanie žalobcu s cieľom neoprávnene si zabezpečiť pre seba poistné plnenie, na ktoré ako leasingový nájomca žalobca nemá žiadny právny nárok. Naviac žalobca predkladá tento účelový dokument v čase po vyhlásení a doručení rozsudku súdu prvej inštancie, a teda po riadnom ukončení dokazovania. S poukazom na § 154 Civilného sporového poriadku, keďže žalobca dodatok k Zmluve o prevode práva predkladá až v odvolacom konaní, nie je možné na tento „dôkaz“ žiadnym spôsobom zo strany odvolacieho súdu prihliadať.

24. Žalovaný tiež nesúhlasí s názorom žalobcu, že na daný spor nie je možné aplikovať Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, nakoľko predmetom sporu v konaní na Ústavnom súde Slovenskej republiky bolo právo na náhradu škody a nie právo na poistné plnenie vyplývajúce z poistnej zmluvy o havarijnom poistení. Žalovaný uvádza, že v danom prípade je pre určenie aktívnej legitimácie najpodstatnejšie, kto bol v danom prípade v zmysle ustanovenie § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka poisteným (osobou, ktorej majetok bol poistený) a kto poistníkom (osoba, ktorá uzatvorila poistnú zmluva a bola povinná platiť poistné), pričom jedine poistený má právo na poistné plnenie, ak v poistnej zmluve alebo v príslušných poistných podmienok nie je určené inak (81ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pre určenie osoby poistníka je rozhodujúca listina označená ako „Poistka č. X XXX XXXXXX“ zo dňa 4.8.2016, kde je jasne uvedené, že žalobca (ako leasingový nájomca, je v danom prípade v pozícii poistníka, teda subjektu ktorý so žalovaným dohodol a uzavrel poistnú zmluvu o havarijnom poistení a bol povinný za takto poskytnutú poistnú ochranu platiť poistné. Žalobca tak nikdy nebol v postavení poisteného. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na ustanovenie článku I. Všeobecných poistných podmienok pre havarijné poistenie motorových vozidiel č. VPP 275, v ktorom sú vymedzené základné pojmy. VPP 275

vymedzujú poistníka ako fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá uzavrela poistnú zmluvu a je povinná platiť poistné (žalobca). Osobu poisteného VPP 275 vymedzuje ako osobu, na ktorú sa poistenie vzťahuje (leasingová spoločnosť). Z uvedeného teda nesporne vyplýva, že žalobca v čase existencie predmetnej poistnej zmluvy bol výlučne v postavení poistníka, nie poisteného, ako sa to snaží prezentovať žalobca a právo na poistné plnenie mal v ustanovení poistnej zmluvy a príslušných poistných podmienok jedine poistený. Žalobca si teda nesprávne vysvetľuje pojmy poistník a poistený. Žalovaný ešte k odvolacej námietke žalobcu uviedol, že nemožno uplatňovať sudcovskú koncentráciu na povinnosť súdu skúmať počas celého priebehu konania vecnú legitimáciu sporových strán, keďže ide o jednu zo základných povinností súdu v civilnom konaní a je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd tak podľa žalovaného postupoval správne a v súlade so zásadami CSP, keď zamietol žalobu žalobcu z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie na strane žalobcu, pričom zo strany súdu nedošlo žiadnym spôsobom k porušeniu princípu právnej istoty.

25. Na záver sa žalovaný stotožnil v celom rozsahu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a mal za to, že súd prvej inštancie vec právne správne posúdil.

26. Žalobca sa písomne k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

27. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v II. a III. výrokovej vete ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

28. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

29. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

30. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

31. V preskúmavanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

32. Rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo záveru, že žalobca nie je aktívne legitimovaný k podaniu žaloby na náhradu škody, pokiaľ nie je vlastníkom veci, ktorá bola poškodená škodovou udalosťou. V prípade absencie aktívnej legitimácie žalobcu na podanie žaloby je jediným dôsledkom tohto stavu zamietnutie žaloby.

33. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v zmysle ustanovenia § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na poistné plnenie vzniklo leasingovej spoločnosti, ako poistenému z poistnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom, ako poistníkom so žalovaným. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že žalobca vyrovnal všetky svoje záväzky voči leasingovej spoločnosti v celom rozsahu. Je nesporné, že v dobe podania žaloby na súd bol vlastníkom osobného motorového vozidla, na ktorom došlo ku škodovej udalosti subjekt ČSOB Leasing a.s. a žalobca bol len leasingovým nájomcom, ktorému nesvedčila aktívna legitimácia v súdnom konaní. Súd prvej inštancie správne v napadnutom rozsudku odôvodnil, že jeho právny názor je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov SR, pričom odvolací súd uvádza, že žalobcom uvádzané rozhodnutie Krajského súdu

Prešov sp.zn. 21Co/81/2013 zo dňa 21.1.2014, ako aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Co/162/2014 zo dňa 15.12.2017, na ktoré sa žalobca odvoláva v podanom odvolaní, sú v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou súdov v obdobných právnych otázkach, pričom z ich obsahu nie je možné zistiť, prečo a z akých dôvodov sa súdy odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe. Odvolací súd preto k právnemu názoru vyslovenému v týchto rozhodnutiam neprihliadal a priklonil sa k ustálenej rozhodovacej praxe súdov, podľa ktorej ak súd prizná žalobcovi ako leasingovému nájomcovi, ktorý nebol vlastníkom zničenej veci - motorového vozidla, aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej na veci, koná v rozpore s ustálenou judikatúrou. Uvedený právny názor vyplýva z rozhodnutia NS SR sp.zn. 2Cdo/198/2007 z 30.9.2008, rozhodnutia NS ČR sp.zn. 25Cdo/267/2005 z 29.3.2007 a sp.zn. 25Cdo/78/2001 z 30.10.2002.

34. Zároveň odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne aplikoval na danú právnu problematiku Nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.12.2014, sp.zn. III. ÚS 266/2014-27, aj keď v konaní pred Ústavným súdom bol žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody s poukazom na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka, avšak aj v tomto konaní bola žaloba o náhradu škody uplatnená leasingovým nájomcom, obdobne ako v danom prípade žalobcom a Ústavný súd vyslovil jednoznačný záver v súlade s ustálenou judikatúrou, že žalobcovi ako leasingovému nájomcovi, ktorý nebol vlastníkom zničenej veci - motorového vozidla nemožno priznať aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej na veci. Aj keď v danom spore je uplatnený nárok žalobcom uplatnený v súlade s § 797 Občianskeho zákonníka tak isto ide o škodu, ktorá vznikla na motorovom vozidle pri škodovej udalosti a žalobu podal leasingový nájomca, nie vlastník motorového vozidla. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval námietku odvolateľa v tomto smere za nedôvodnú.

35. K námietke odvolateľa, že súd prvej inštancie prihliadol k oneskorene uplatnenej námietke aktívnej legitimácie žalobcu zo strany žalovaného, odvolací súd uvádza, že preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitimáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, keď ju žiadna zo strán konania nenamieta, má zistenie nedostatku vecnej legitimácie za následok zamietnutie žaloby. Uvedený právny názor vyplýva z rozsudku NS SR sp.zn. 2Cdo/205/2009 z 29. júna 2010, preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď skúmal aktívnu legitimáciu žalobcu. Aj v prípade, pokiaľ by žalovaný túto námietku nevzniesol, súd prvej inštancie bol teda povinný vo svojom rozhodnutí ex offo skúmať aktívnu legitimáciu žalobcu v konaní. Pokiaľ súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalobca nebol v konaní aktívne legitimovaný, jediným následkom tejto skutočnosti je zamietnutie žaloby. Z uvedeného dôvodu aj túto odvolaciu námietku žalobcu považoval odvolací súd za nedôvodnú.

36. Odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku v časti právneho vyhodnotenia Zmluvy o o prevode práva na poistné plnenie zo škodovej udalosti č. XXXXXXXXXX zo dňa 6.6.2016, uzavretej 30.8.2018 zo strany súdu prvej inštancie, pričom pokiaľ žalobca k odvolaniu priložil Dodatok č. 1 k Zmluve o prevode práva na poistné plnenie zo škodovej udalosti č. XXXXXXXXXX vzniknutej dňa 6.6.2016 uzatvorenej medzi leasingovým prenajímateľom a žalobcom, odvolací súd zistil, že predmetný Dodatok bol zo strany leasingového prenajímateľa podpísaný dňa 29.10.2018 a zo strany žalobcu dňa 31.10. 2018, t.j. až po rozhodnutí sporu súdom prvej inštancie napadnutým rozsudkom. Odvolací súd prejednáva odvolanie v rozsahu ku dňu vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie, teda predmetný Dodatok k zmluve je novotou v odvolacom konaní. Odvolací súd však dospel k záveru, že nejde v súlade s § 366 písm. d) CSP o prostriedok procesného útoku, ktorý odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, nakoľko predmetný dodatok mohol žalobca s leasingovým prenajímateľom uzatvoriť v dobe uzatvárania Zmluvy o prevode práva na poistné plnenie zo škodovej udalosti dňa 28.8.2018, teda v období konania pred súdom prvej inštancie. Z týchto dôvodov odvolací súd k predmetnému Dodatku v odvolacom konaní neprihliadal.

37. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III., ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

38. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a v nadväznosti na ustanovenie § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech a ktorému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

39. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)